

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 558

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 8 iulie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	
LEGI ȘI DECRETE		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
123.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2019 privind transmiterea obiectivului de investiții „Canal magistral Siret—Bărăgan” din administrarea Ministerului Apelor și Pădurilor, prin Administrația Națională „Apele Române”, în administrarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, prin Agenția Națională de Îmbunătățiri Funciare	2	Decizia nr. 630 din 9 octombrie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 906 alin. (3) coroborat cu art. 906 alin. (2) din Codul de procedură civilă	6–8
552.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2019 privind transmiterea obiectivului de investiții „Canal magistral Siret—Bărăgan” din administrarea Ministerului Apelor și Pădurilor, prin Administrația Națională „Apele Române”, în administrarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, prin Agenția Națională de Îmbunătățiri Funciare.....	3	Decizia nr. 184 din 28 martie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2009 privind instituirea pensiei sociale minime garantate	8–10
★		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
124.	— Lege privind cerințele minime de creștere a mobilității salariaților între statele membre prin îmbunătățirea dobândirii și păstrării drepturilor la pensie suplimentară	3–5	459/78. — Ordin al ministrului apelor și pădurilor și al ministrului afacerilor interne pentru aprobarea Regulamentului privind gestionarea situațiilor de urgență generate de fenomene hidrometeorologice periculoase având ca efect producerea de inundații, secetă hidrologică, precum și incidente/accidente la construcții hidrotehnice, poluări accidentale pe cursurile de apă și poluări marine în zona costieră	11
553.	— Decret pentru promulgarea Legii privind cerințele minime de creștere a mobilității salariaților între statele membre prin îmbunătățirea dobândirii și păstrării drepturilor la pensie suplimentară	5	ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
			Hotărâre din 21 mai 2019 în Cauza O.C.I. și alții împotriva României	12–16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2019
privind transmiterea obiectivului de investiții „Canal magistral Siret—Bărăgan”
din administrarea Ministerului Apelor și Pădurilor, prin Administrația Națională „Apele Române”,
în administrarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale,
prin Agenția Națională de Îmbunătățiri Funciare**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4 din 15 februarie 2019 privind transmiterea obiectivului de investiții „Canal magistral Siret—Bărăgan” din administrarea Ministerului Apelor și Pădurilor, prin Administrația Națională „Apele Române”, în administrarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, prin Agenția Națională de Îmbunătățiri Funciare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 128 din 18 februarie 2019, cu următoarele completări:

1. La articolul 1 alineatul (2.) după litera b) se introduc trei noi litere, literele c), d) și e), cu următorul cuprins:

„c) transmiterea bunurilor imobile aflate în domeniul public al statului, în suprafață totală de 664.400 mp, aferente obiectivului «Canal magistral Siret—Bărăgan — Etapa I», identificate cu numărul parțial MFP 63803 în anexa nr. 12 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare, din administrarea Ministerului Apelor și Pădurilor, prin Administrația Națională «Apele Române», în administrarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, prin Agenția Națională de Îmbunătățiri Funciare, ca titular al investiției;

d) transmiterea mijloacelor fixe aflate în patrimoniul privat al statului, necesare exploatării obiectivului «Canal magistral Siret—Bărăgan — Etapa I», identificate cu numerele de inventar 16139, 25743, 340567, 340568 și 452630 în Registrul mijloacelor fixe — patrimoniul privat al statului, din administrarea Administrației Naționale «Apele Române» în administrarea Agenției Naționale de Îmbunătățiri Funciare, ca titular al investiției;

e) transmiterea obiectivelor de inventar aflate în patrimoniul privat al statului, în valoare totală de 6.581,43 lei, fără TVA,

necesare exploatării obiectivului «Canal magistral Siret—Bărăgan — Etapa I», din administrarea Administrației Naționale «Apele Române» în administrarea Agenției Naționale de Îmbunătățiri Funciare, ca titular al investiției.”

2. La articolul 3, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Prin derogare de la prevederile cap. II «Criterii de priorizare a proiectelor de investiții publice semnificative» din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2013 privind adoptarea unor măsuri fiscal-bugetare pentru îndeplinirea unor angajamente convenite cu organismele internaționale, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări prin Legea nr. 25/2014, cu modificările și completările ulterioare, documentațiile tehnico-economice aferente obiectivelor, proiectelor sau categoriilor de investiții, cuprinse în Programul național de reabilitare a infrastructurii principale de irigații din România, se aprobă și se cuprind în programele anuale de investiții de către ordonatorul principal de credite, indiferent de valoarea acestora.”

3. După articolul 4 se introduce un nou articol, articolul 4¹, cu următorul cuprins:

„Art. 4¹. — Prin excepție de la prevederile art. 1, construcția denumită «Stație automatizată cu senzori pentru măsurarea debitelor pe derivații (9D01—Mărășești)», inclusiv terenul aferent, realizată în cadrul Proiectului Watman—Sistem informațional pentru managementul integrat al apelor, amplasată lângă Cantonul Priză Călimănești și compusă din: incintă împrejmuită 16 mp, platformă betonată, suport antenă + panou fotovoltaic, priză pământ, paratrâznet, traductor de debit, scară acces senzor montată pe construcția prizei Călimănești—mal stâng, rămâne în administrarea Ministerului Apelor și Pădurilor, prin Administrația Națională «Apele Române».”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ION-MARCEL CIOLACU

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 3 iulie 2019.

Nr. 123.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea
Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2019
privind transmiterea obiectivului de investiții
„Canal magistral Siret—Bărăgan”
din administrarea Ministerului Apelor și Pădurilor,
prin Administrația Națională „Apele Române”,
în administrarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale,
prin Agenția Națională de Îmbunătățiri Funciare**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2019 privind transmiterea obiectivului de investiții „Canal magistral Siret—Bărăgan” din administrarea Ministerului Apelor și Pădurilor, prin Administrația Națională „Apele Române”, în administrarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, prin Agenția Națională de Îmbunătățiri Funciare, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 3 iulie 2019.
Nr. 552.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**privind cerințele minime de creștere a mobilității salariaților între statele membre
prin îmbunătățirea dobândirii și păstrării drepturilor la pensie suplimentară**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — (1) Prezenta lege are drept scop facilitarea exercitării drepturilor salariaților la libera circulație între statele membre ale Uniunii Europene prin reducerea obstacolelor create de normele care reglementează schemele de pensie suplimentară legate de existența unui raport de muncă.

(2) Prezenta lege stabilește cerințele privind condițiile de dobândire a drepturilor în cadrul schemelor de pensie suplimentară, păstrarea drepturilor latente la pensie suplimentară și informarea participanților.

Art. 2. — În sensul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *pensie suplimentară* — pensia pentru limită de vârstă stabilită în conformitate cu prevederile legislației naționale, acordată în mod suplimentar și distinct față de pensia din sistemul public, cu respectarea regulilor prevăzute de schemele de pensie suplimentară;

b) *schema de pensie suplimentară* — un sistem de termene, condiții și reguli prin care un angajator participă la asigurarea unor beneficii pentru salariații săi, în timpul activității lor, și/sau contribuie la un fond de pensii suplimentare/ocupaționale, în vederea obținerii de către aceștia a unei pensii suplimentare și distincte de pensia din sistemul public;

c) *participant activ al schemei* — salariatul al cărui raport de muncă îl îndreptățește sau îl poate îndreptăți la o pensie suplimentară, după data îndeplinirii condițiilor de dobândire a unei pensii suplimentare, în conformitate cu dispozițiile unei scheme de pensii suplimentare;

d) *salariat* — persoana angajată în baza unui contract de muncă, funcționarul public sau persoana care își desfășoară activitatea în funcții electivă sau care este numită în cadrul autorității executive, care contribuie sau/și în numele căreia s-au plătit contribuții la o schemă de pensii suplimentare și are un drept viitor la o pensie suplimentară;

e) *perioada de așteptare* — vechimea în muncă minimă impusă de normele unei scheme de pensie suplimentară sau de angajator ca un salariat să devină eligibil pentru dobândirea calității de participant la o schemă de pensie suplimentară;

f) *perioada de dobândire a drepturilor la pensie* — perioada de afiliere activă la o schemă de pensie suplimentară impusă de normele unei scheme de pensie suplimentară, necesară dobândirii drepturilor la pensie suplimentară acumulate;

g) *drepturi la pensie dobândite* — drepturile la pensie suplimentară acumulate, obținute în urma îndeplinirii cerințelor de dobândire impuse de normele unei scheme de pensie suplimentară sau de legislația națională;

h) *salariat care își încetează activitatea* — participant activ al schemei de pensie suplimentară care îndeplinește următoarele condiții:

- (i) are un raport de muncă/raport de serviciu/mandat;
- (ii) raportul de muncă/raportul de serviciu/mandatul încetează din alt motiv decât acela de a deveni eligibil pentru o pensie suplimentară;
- (iii) se deplasează din România într-un alt stat membru al Uniunii Europene în scop de muncă;

i) *beneficiar latent* — persoana care a participat activ la o schemă de pensie suplimentară, care este îndreptățită la drepturi la pensie dobândite în cadrul unei scheme de pensie suplimentară și care nu primește încă pensie suplimentară în cadrul schemei respective de pensie;

j) *drepturi la pensie latente* — drepturi la pensie dobândite de către un beneficiar latent în cadrul schemei de pensie suplimentară;

k) *valoarea drepturilor la pensie latente* — valoarea de capital a drepturilor la pensie calculată în conformitate cu normele schemei de pensie suplimentară, potrivit prevederilor legislației naționale;

l) *actul individual de aderare* — contractul scris încheiat între salariat și/sau angajatorul acestuia și reprezentantul legal al unei scheme de pensii suplimentare privind participarea salariatului la schema de pensie suplimentară.

Art. 3. — Prezentă lege se aplică schemelor de pensie suplimentară, cu excepția regimurilor reglementate de Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială.

Art. 4. — Prevederile prezentei legi nu se aplică:

a) schemelor de pensie suplimentară care fac obiectul unor măsuri/proceduri de lichidare dispuse de unul dintre organele prevăzute la art. 40 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare, cu scopul păstrării sau restabilirii situației financiare a schemei respective;

b) schemelor de pensii suplimentare bazate pe acte individuale de aderare care sunt încheiate între o persoană fizică și o companie de asigurări sau un fond de pensii, în afara unui raport de muncă;

c) fondurilor de garantare pentru plata creanțelor salariale ale angajatorilor aflați în insolvență și fondurilor de garantare pentru pensii;

d) plăților unice făcute de angajatori către angajații proprii, la încetarea raporturilor de muncă, fără a avea legătură cu furnizarea de pensii;

e) indemnizațiilor de invaliditate și/sau indemnizațiilor de urmaș ca urmare a participării la o schemă de pensie suplimentară, cu excepția dispozițiilor specifice prevăzute la art. 9 și 11 referitoare la indemnizațiile de urmaș.

Art. 5. — (1) Schemele de pensii suplimentare bazate pe acte individuale de aderare fac obiectul de reglementare al prezentei legi în următoarele condiții:

a) se adresează persoanelor care se află în derularea unui raport de muncă/raport de serviciu/mandat;

b) există o implicare directă a angajatorului în negocierea sau încheierea actului individual de aderare a salariatului la schema de pensie suplimentară, în baza prevederilor contractului individual de muncă/raportului de muncă/mandatului sau contractului colectiv de muncă aplicabil la nivelul angajatorului;

c) actul individual de aderare este agreat de salariat în condițiile stabilite de angajator cu schema de pensie suplimentară.

(2) Intră în domeniul de aplicare a prevederilor prezentei legi și situațiile în care salariatul a aderat la o schemă de pensie suplimentară, anterior angajării, însă angajatorul renegociază termenii și condițiile actului individual de aderare în ceea ce privește condițiile de dobândire, păstrare sau de informare cu privire la drepturile la pensie suplimentară ale salariatului.

Art. 6. — (1) În cazul în care angajatorul/schema de pensii suplimentare stabilește o perioadă de dobândire a drepturilor la pensie suplimentară și/sau perioadă de așteptare, perioada cumulată a acestora nu poate depăși 3 ani pentru salariații care își încetează activitatea în înțelesul prezentei legi.

(2) În cazul în care angajatorul/schemele de pensii suplimentare condiționează dobândirea drepturilor la pensie suplimentară de o vârstă minimă a salariatului, această vârstă nu poate depăși 21 de ani pentru lucrătorii care își încetează activitatea în înțelesul prezentei legi.

(3) Salariații care își încetează activitatea în înțelesul prezentei legi înainte de a dobândi drepturi la pensie suplimentară au dreptul la rambursarea contribuțiilor acumulate în conformitate cu prevederile legislației naționale sau cu contractele colective de muncă aplicabile sau, respectiv, a valorii investițiilor rezultate din aceste contribuții.

(4) Modalitatea de îndeplinire a obligației de rambursare se reglementează prin normele schemei de pensie suplimentară.

Art. 7. — Salariații care își încetează activitatea în înțelesul prezentei legi și se deplasează într-un alt stat membru al Uniunii Europene au obligația de a informa angajatorul cu privire la exercitarea dreptului la liberă circulație în scop de muncă.

Art. 8. — (1) Prevederile prezentei legi nu împiedică introducerea sau menținerea de către angajatori/schemele de pensii suplimentare a unor condiții de dobândire a drepturilor la pensie suplimentară mai favorabile decât cele prevăzute la art. 6.

(2) Prezenta lege nu afectează drepturile prevăzute de Legea nr. 204/2006 privind pensiile facultative, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 9. — (1) Salariații care își încetează activitatea în înțelesul prezentei legi pot opta pentru păstrarea drepturilor la pensie dobândite în cadrul schemei de pensii suplimentare.

(2) Valoarea drepturilor la pensie dobândite este calculată la momentul încetării raportului de muncă/raportului de serviciu/mandat al salariatului.

(3) În cadrul schemelor de pensii suplimentare se asigură egalitatea de tratament în ceea ce privește drepturile de pensie latente ale salariaților care își încetează activitatea în înțelesul prezentei legi și ale urmașilor acestora, respectiv a valorii acestor drepturi, față de drepturile participanților activi ai regimului sau față de evoluția valorii drepturilor de pensie aflate în plată.

(4) În aplicarea prevederilor alin. (3), schemele de pensii suplimentare pot avea în vedere orice altă modalitate de tratament egal al drepturilor la pensie latente ale salariaților care își încetează activitatea în înțelesul prezentei legi și ale urmașilor acestora, cum ar fi:

a) în cazul în care drepturile la pensie ale membrilor activi ai schemei de pensie suplimentară sunt dobândite ca drept la o sumă nominală, prin asigurarea valorii nominale a drepturilor la pensie latente;

b) în cazul în care valoarea drepturilor la pensie acumulate ale membrilor activi se modifică în timp, prin ajustarea valorii drepturilor la pensie latente prin aplicarea unei dobânzi integrate în regimul de pensie sau a randamentului investițiilor obținut de către furnizorul de pensie suplimentară;

c) în cazul în care valoarea drepturilor la pensie acumulate ale membrilor activi este ajustată, în funcție de rata inflației ori nivelul de salarizare, prin ajustarea în consecință a valorii drepturilor la pensie latente, sub rezerva limitei proporționale impuse de dreptul intern.

Art. 10. — Salariații care își încetează activitatea în înțelesul prezentei legi pot opta pentru transferul valorii drepturilor la pensie suplimentară dobândite către o altă schemă de pensie suplimentară, cu respectarea dispozițiilor prevăzute de prezenta lege.

Art. 11. — (1) Participanții activi ai unei scheme de pensii suplimentare sunt informați anual fie de angajator, fie de reprezentantul legal al schemei de pensii suplimentare, după caz, cu privire la felul în care încetarea raportului de muncă le afectează drepturile la pensie suplimentară, după cum urmează:

a) condițiile care reglementează dobândirea de drepturi la pensie suplimentară și consecințele acestor condiții, în cazul încetării raportului de muncă/raportului de serviciu/mandatului;

b) valoarea drepturilor la pensie dobândite sau o evaluare a drepturilor la pensie dobândite, realizată cu maximum 12 luni înainte de data informării;

c) condițiile privind tratamentul drepturilor la pensie latente.

(2) Beneficiarii latenți ai unei scheme de pensii suplimentare, respectiv urmașii acestora, după caz, sunt informați anual cu privire la următoarele aspecte:

a) valoarea drepturilor la pensie latente sau o evaluare a drepturilor la pensie latente care a fost efectuată cu maximum 12 luni înainte de data furnizării informațiilor;

b) condițiile privind tratamentul drepturilor la pensie latente.

(3) Urmașii beneficiarilor latenți ai unei scheme de pensii suplimentare sunt informați, la cerere, cu privire la valoarea indemnizației de urmaș și la condițiile de plată a acesteia.

★

Prezenta lege transpune prevederile Directivei 2014/50/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind cerințele minime de creștere a mobilității lucrătorilor între statele membre prin îmbunătățirea dobândirii și a păstrării drepturilor la pensie suplimentară, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOUE), seria L, nr. 128 din 30 aprilie 2014.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ION-MARCEL CIOLACU

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 3 iulie 2019.

Nr. 124.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru promulgarea Legii privind cerințele minime de creștere a mobilității salariaților între statele membre prin îmbunătățirea dobândirii și păstrării drepturilor la pensie suplimentară

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind cerințele minime de creștere a mobilității salariaților între statele membre prin îmbunătățirea dobândirii și păstrării drepturilor la pensie suplimentară și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 3 iulie 2019.

Nr. 553.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 630**

din 9 octombrie 2018

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 906 alin. (3)
coroborat cu art. 906 alin. (2) din Codul de procedură civilă**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 906 alin. (2) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Marian Adrian Pîrvu în Dosarul nr. 8.525/301/2014 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă, excepție care constituie obiectul Dosarului nr. 1.513D/2016 al Curții Constituționale.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 20 septembrie 2018, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriază, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, în temeiul prevederilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, pentru o mai bună studiere a problemelor ce au format obiectul dezbaterii, a amânat pronunțarea pentru data de 26 septembrie 2018 și apoi 9 octombrie 2018, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

3. Prin Încheierea din 15 iunie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 8.525/301/2014, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 906 alin. (2) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Marian Adrian Pîrvu într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului pe care autorul excepției, în calitate de creditor, l-a declarat împotriva încheierii prin care Judecătoria Sectorului 3 București i-a respins cererea pe care a formulat-o în scopul obligării debitorului său la plata de penalități pentru neexecutarea unei obligații de a face.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia critică, în esență, faptul că împotriva încheierii pronunțate de instanța de executare prin care este respinsă cererea creditorului de aplicare a amenzii civile pentru obligațiile de a face care nu pot fi duse la îndeplinire decât de către debitor (angajator, în speță), creditorul (salariatul creditor al obligațiilor) nu are deschisă nicio cale de atac. În opinia sa, cererea de aplicare a amenzii civile nu este altceva decât o prelungire a cererii de încuviințare a executării silită și, prin urmare, dacă împotriva unei soluții de respingere a cererii de încuviințare a executării legea oferă creditorului calea de atac a apelului [art. 665 alin. (6) din Codul de procedură civilă], restricționarea accesului la o cale de atac în acțiunea de aplicare a amenzii civile este o măsură inegală, care produce un prejudiciu a cărui reparare nu ar mai fi posibilă, iar dreptul la un proces echitabil nu ar mai fi decât o iluzie.

5. **Tribunalul București — Secția a V-a civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Consideră, în susținerea acestei opinii, că instituirea caracterului definitiv al încheierii prin care instanța se pronunță asupra cererii de aplicare de penalități este în deplină concordanță cu finalitatea reglementării, fiind vorba de o procedură în materia executării silită, caracterizată prin celeritate. Prin aceasta nu se încalcă prevederile constituționale, întrucât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate căile de atac și, deci, la toate gradele de jurisdicție, legiuitorul fiind suveran în a limita, pentru rațiuni impuse de specificul domeniului supus reglementării, un atare acces.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

7. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând, în esență, că prevederile de lege criticate nu afectează dreptul la apărare al părții și nu îngrădesc accesul liber la justiție în formele și modalitățile prevăzute de lege.

8. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, precizând că rațiunea pentru care legiuitorul a consacrat caracter definitiv al încheierii prin care instanța se pronunță asupra cererii de aplicare de penalități este aceea a celerității ce se justifică în această etapă procesuală, fiind în deplină concordanță cu materia executării silită.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 906 alin. (2) din Codul de procedură civilă, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, care au următorul conținut normativ. Din dosarul cauzei rezultă că excepția de neconstituționalitate a fost ridicată în cursul soluționării apelului pe care autorul acesteia, în calitate de creditor, l-a introdus împotriva încheierii prin care i s-a respins cererea de aplicare de penalități în cuantum de 1% pe zi de întârziere pentru neexecutarea de către debitorul acestuia a obligației de plată a unei sume determinate de bani. Or, prevederile art. 906 alin. (2) din Codul de procedură civilă, indicate în cauza de față ca obiect al excepției, au în vedere

ipoteza în care obligația nu este evaluabilă în bani. Acest text de lege conține explicit soluția legislativă criticată de autorul excepției, constând în caracterul definitiv al încheierii la care dispoziția normativă amintită se referă. Prevederile art. 906 alin. (3), indicate ca obiect al excepției, deși nu menționează expres caracterul definitiv al încheierii, se interpretează coroborat cu cele ale art. 906 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

12. Prin urmare, obiect al excepției îl reprezintă, în realitate, prevederile art. 906 alin. (3) coroborat cu art. 906 alin. (2) din Codul de procedură civilă, având în vedere și faptul că soluția legislativă criticată este similară pentru ambele ipoteze normative cuprinse în alin. (2) și alin. (3) ale art. 906 din Codul de procedură civilă, astfel încât criticile formulate de autorul excepției cu privire la alin. (2) din art. 906 pot fi translatate la alin. (3) al aceluiași articol. Prevederile art. 906 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă au următoarea redactare: „(2) Când obligația nu este evaluabilă în bani, instanța sesizată de creditor îl poate obliga pe debitor, prin încheiere definitivă dată cu citarea părților, să plătească în favoarea creditorului o penalitate de la 100 lei la 1.000 lei, stabilită pe zi de întârziere, până la executarea obligației prevăzute în titlul executoriu.

(3) Atunci când obligația are un obiect evaluabil în bani, penalitatea prevăzută la alin. (2) poate fi stabilită de instanță între 0,1% și 1% pe zi de întârziere, procentaj calculat din valoarea obiectului obligației.”

13. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin prevederilor din Constituție cuprinse în art. 21 alin. (1) și (3) care statuează cu privire la dreptul de acces liber la justiție și la un proces echitabil și în art. 24 care garantează dreptul la apărare. Prin raportare la dispozițiile art. 20 din Constituție, invocă și art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul acesteia a invocat neexecutarea de către societatea la care este angajat a obligației de a achita o anumită sumă de bani reprezentând impozite pe salariu pe care aceasta ar fi fost obligată, printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă, să le rețină la sursă din salariul brut și să le vireze la bugetul de stat, pentru salariul pe care în mod nelegal nu l-a plătit autorului excepției, ca urmare a unei decizii de sancționare și de suspendare din funcție a acestuia.

15. Curtea observă că textele de lege criticate fac parte din capitolul IV — *„Executarea silită a altor obligații de a face sau a obligațiilor de a nu face”* al titlului III — *„Executarea silită directă”* din cartea V — *„Despre executarea silită”* a Codului de procedură civilă. Dispozițiile art. 906, cu denumirea marginală *„Aplicarea de penalități”*, prevăd la alin. (1) că, dacă în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii de încuviințare a executării, debitorul nu execută obligația de a face sau de a nu face, care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană, acesta poate fi constrâns la îndeplinirea ei, prin aplicarea unor penalități, de către instanța de executare. Art. 906 alin. (2) prevede că, atunci când obligația nu este evaluabilă în bani, instanța sesizată de creditor îl poate obliga pe debitor, prin încheiere definitivă dată cu citarea părților, să plătească în favoarea creditorului o penalitate de la 100 lei la 1.000 lei, stabilită pe zi de întârziere, până la executarea obligației prevăzute în titlul executoriu. Alin. (3) al aceluiași articol prevede același caracter definitiv al încheierii pentru situația în care obligația are un obiect evaluabil în bani, când penalitatea prevăzută la alin. (2) poate fi stabilită de instanță între 0,1% și 1% pe zi de întârziere, procentaj calculat din valoarea obiectului obligației.

16. Autorul excepției critică, în esență, lipsa vreunei căi de atac împotriva încheierii pronunțate de instanță în situațiile de la art. 906 alin. (2) și (3).

17. Referitor la caracterul definitiv al încheierii prin care instanța de executare a constrâns debitorul la executarea obligației prin aplicarea de penalități pentru neexecutarea acesteia, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin prisma pretensei nesocotiri a dreptului la un proces echitabil și a îngrădirii dreptului de acces liber la justiție, constatând, prin raportare la dispozițiile art. 21 și art. 24 din Legea fundamentală, conformitatea cu textele constituționale menționate a prevederilor de lege care îl consacră. Prin Decizia nr. 272 din 27 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 18 iulie 2017, Curtea a remarcat faptul că soluția legislativă criticată și în prezenta cauză, într-o reglementare similară, se regăsea în cuprinsul art. 580³ din Codul de procedură civilă din 1865, iar aceste prevederi au mai fost supuse controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 249 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 17 martie 2009, Decizia nr. 720 din 17 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 5 august 2008, sau Decizia nr. 893 din 10 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 578 din 31 iulie 2008, Curtea a constatat că finalitatea reglementării criticate constă în determinarea debitorului rău-platnic de a executa obligația la care este ținut în temeiul unui titlu executoriu, prin aplicarea unei amenzi civile stabilite pe zi de întârziere până la data executării. Prin exercitarea acestei constrângeri cu caracter pecuniar se urmărește contracararea manoperelor abuzive care tind la tergiversarea îndeplinirii obligațiilor asumate de debitor, în vederea asigurării celerității, ca exigență imperativă a executării silite. Așa fiind, ar fi ilogic și contrar finalității urmărite ca încheierea de obligare a debitorului la plata amenzii civile să fie supusă unor căi de atac. Consacrarea caracterului irevocabil (în prezent definitiv) al acestei încheieri este, deci, în deplină concordanță cu scopul reglementării, fără ca prin aceasta să se încalce prevederile art. 21 din Constituție.

18. În deciziile citate, criticile de neconstituționalitate au fost însă formulate din perspectiva debitorilor obligați la plata penalităților pentru neexecutarea obligațiilor ce le incumbau, fiind pus în discuție caracterul definitiv al încheierii de admitere a cererii de obligare la plata de penalități. În cauza de față se pune problema dreptului creditorului de a contesta încheierea prin care i-a fost respinsă cererea introdusă în acest scop.

19. Sub acest aspect, Curtea constată că cererea de aplicare de penalități reprezintă o procedură accesorie procedurii executării silite pornite în vederea realizării obligației stabilite prin hotărâre judecătorească sau printr-un alt titlu executoriu și care nu se aduce la îndeplinire de bunăvoie. Aplicarea unor penalități de către instanța de executare reprezintă, potrivit art. 906 alin. (1) din Codul de procedură civilă, o modalitate de constrângere a debitorului care, în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii de încuviințare a executării, nu execută obligația de a face sau de a nu face care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană. Neavând un caracter autonom în raport cu procedura executării silite, cererea de aplicare de penalități nu poate fi soluționată decât în cadrul acesteia. Ca atare, soluționarea acestei cereri nu poate forma obiectul unui proces distinct, pentru desfășurarea căruia legiuitorul să instituie garanțiile specifice unui proces echitabil, inclusiv sub aspectul existenței unor căi de atac. De aceea, caracterul definitiv al încheierii de respingere a cererii de aplicare de penalități nu contravine art. 21 din Constituție care consacră dreptul de acces liber la justiție și la un proces echitabil, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională statuând în mod constant că accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate căile de atac și, prin urmare, la toate gradele de jurisdicție, iar legiuitorul este suveran în a limita un atare acces, pentru rațiuni impuse de specificul domeniului supus reglementării.

20. De altfel, Curtea reține că, prin Decizia nr. 73 din 16 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 914 din 22 noiembrie 2017, și Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat asupra problemei aduse în discuție de autorul prezentei excepții și a decis că „încheierea de soluționare a cererii de obligare la plata de penalități pe zi de întârziere a debitorului unei obligații de a face sau a nu face, evaluabile în bani, care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană, este definitivă, indiferent de soluția adoptată de instanța de executare, respectiv de admitere sau de respingere a cererii

creditorului”. În susținerea caracterului definitiv al acestei încheieri inclusiv din perspectiva creditorului, Înalta Curte a precizat că „nu ar putea fi reținut un argument de necesitate a protejării drepturilor procesuale ale creditorului în etapa executării silite — întrucât interpretarea potrivit căreia încheierea de respingere a cererii de acordare a penalităților în baza art. 906 alin. (2) din Codul de procedură civilă ar fi susceptibilă de apel este una doar aparent în favoarea acestuia — deoarece, în acest caz, legiuitorul a dat prioritate principiului celerității executării silite, ca cerință imperativă a acestei etape procesuale”.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marian Adrian Pîrvu în Dosarul nr. 8.525/301/2014 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și constată că dispozițiile art. 906 alin. (3) coroborat cu art. 906 alin. (2) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a V-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 9 octombrie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 184

din 28 martie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2009 privind instituirea pensiei sociale minime garantate

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că pensia socială minimă garantată este destinată asigurării unui minim de subzistență și nu există identitate de situație între persoanele care depășesc cuantumul minim al pensiei și persoanele care cumulează pensii și care, prin cumul, depășesc cuantumul minim, deși separat una dintre aceste pensii este sub acest prag.

CURTEA,

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2009 privind instituirea pensiei sociale minime garantate, excepție ridicată de Magdalena Rapolti în Dosarul nr. 37.756/3/2016 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.725D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 23 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 37.756/3/2016, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2009 privind instituirea pensiei sociale minime garantate**. Excepția a fost ridicată de Magdalena Rapolti cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva deciziei de pensionare.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2009, care prevăd că pensia socială minimă garantată se acordă numai dacă din însumarea pensiei acordate în sistemul public de pensii cu cea acordată în alt sistem neintegrat rezultă un quantum al veniturilor care se situează sub nivelul prevăzut la art. 1 din același act normativ, sunt contrare art. 16, art. 6, art. 38, art. 41, art. 44, art. 56, art. 62, art. 20 și art. 53 din Constituție. De asemenea consideră că sunt încălcate și prevederile art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 14 și art. 24 din Pactul internațional privind drepturile civile și politice și art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens arată că dispozițiile de lege criticate sunt discriminatorii, întrucât exclud de la beneficiul acordării pensiei sociale minime garantate persoanele care, prin cumulul pensiei din sistemul public de pensii cu pensia obținută din alt sistem neintegrat — așa cum este cel al avocaților în cazul său —, depășesc nivelul prevăzut la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2009. Prin urmare, deși pensia obținută în sistemul public de pensii este sub nivelul mai sus arătat, nu beneficiază de acordarea pensiei sociale minime garantate, fiind discriminată în raport cu alte persoane care obțin pensie în sistemul public de pensii și cărora li se acordă acest beneficiu, deși au număr de ani de cotizare mai mic. Exemplificând cu situația sa, arată că, după o perioadă de cotizare de opt ani în sistemul public de pensii, primește o pensie de 217 lei, adică mai puțin decât orice altă persoană care a cotizat o perioadă mai scurtă, numai pentru că a activat și în alt domeniu, cotizând într-un sistem neintegrat sistemului public de pensii.

6. **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale** consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că „titularii unor pensii din alte sisteme de asigurare, neintegrate sistemului public, care cumulează o pensie din sistemul public al cărui quantum este inferior valorii indemnizației sociale pentru pensionari, astfel cum este reglementat prin art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2009 și prin actele normative ulterioare, ce au modificat quantumul, nu sunt într-o situație identică cu pensionarii sistemului public ale căror pensii, cumulate sau necumulate cu alte categorii de venituri dintre cele prevăzute de actul normativ în discuție, sunt inferioare indemnizației sociale stabilite de lege, veniturile totale ale acestora nefiind în măsură să le asigure un minim de subzistență, comparativ cu cei ale căror venituri cumulate depășesc valoarea indemnizației sociale”.

7. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că dispozițiile de lege criticate nu contravin textelor din Constituție invocate. Astfel, arată că legiuitorul delegat a instituit indemnizația socială pentru pensionari în considerarea quantumului redus al pensiei de care beneficiază unii pensionari, indiferent de sistemul de pensii din care fac parte, astfel că reglementarea criticată nu instituie o discriminare între pensionarii din avocatură și ceilalți pensionari din sistemul public de pensii. De asemenea invocă cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 725 din 29 octombrie 2015.

9. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens arată că stabilirea condițiilor și limitelor acordării drepturilor sociale reprezintă atributul exclusiv al legiuitorului, care poate decide, în funcție de

politica țării și de resursele financiare disponibile, în ce condiții se vor acorda drepturile de asigurări sociale prevăzute în Constituție. Sistemul de asigurări sociale de sănătate nu este conceput însă pe ideea deplinei egalități între prețul plătit și beneficiul corespunzător, ci are la bază principiul solidarității în constituirea și utilizarea fondurilor. Pensia socială minimă garantată nu este un drept de sine stătător, acesta este un accesoriu al dreptului principal, respectiv dreptul de pensie din sistemul public. Așa cum s-a statuat în mod constant în jurisprudența Curții Constituționale, principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. Or, titularii unor pensii din alte sisteme de asigurare neintegrate sistemului public, care cumulează o pensie din sistemul public al cărui quantum este inferior valorii indemnizației sociale pentru pensionari, nu sunt într-o situație identică cu pensionarii sistemului public ale căror pensii, cumulate sau necumulate cu alte categorii de venituri dintre cele prevăzute de actul normativ în discuție, sunt inferioare indemnizației sociale stabilite prin lege, veniturile totale ale acestora nefiind în măsură să le asigure un minim de subzistență comparativ cu cei ale căror venituri cumulate depășesc valoarea indemnizației sociale. Având în vedere acestea, dispozițiile art. 53 din Constituție nu sunt aplicabile în speță, întrucât nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al unei libertăți fundamentale.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2009 privind instituirea pensiei sociale minime garantate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 107 din 23 februarie 2009, dispoziții potrivit cărora: „(1) În situația persoanelor care beneficiază, prin cumul, atât de unul sau mai multe drepturi de pensie din sistemul public, cât și de pensie din sisteme neintegrate acestuia, precum și de drepturi stabilite și plătite de sistemul public de pensii în baza unor legi speciale, la acordarea pensiei sociale minime garantate se are în vedere nivelul quantumurilor însumate ale tuturor acestor venituri.

(2) Pensia socială minimă garantată se acordă numai în situația în care veniturile prevăzute la alin. (1), însumate, se situează sub nivelul prevăzut la art. 1.”

13. Autoarea excepției consideră că dispozițiile de lege criticate sunt contrare următoarelor prevederi din Constituție: art. 6 referitor la dreptul la identitate, art. 16 privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 20 referitor la Tratatul internațional privind drepturile omului, art. 38 privind dreptul de a fi ales în Parlamentul European, art. 41 referitor la muncă și protecția socială a muncii, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 56 privind contribuțiile financiare, art. 62 referitor la alegerea Camerelor Parlamentului și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea susține că sunt încălcate următoarele dispoziții internaționale privind interzicerea discriminării: art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 14 din Convenția pentru apărarea

drepturilor omului sau libertății fundamentale, art. 14 și art. 26 din Pactul internațional privind drepturile civile și politice. Totodată consideră că sunt înfrânte prevederile art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la proprietate.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2009 reglementează acordarea indemnizației sociale pentru pensionari, prin care se concretizează obligația instituită de art. 47 alin. (1) din Constituție în sarcina statului, de a lua măsuri de dezvoltare economică și de protecție socială, de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent. Obiectivul actului normativ, așa cum reiese din însăși Nota de fundamentare, este acela de a asigura „un venit minim de subzistență” pentru „beneficiarii sistemului public de pensii, ale căror venituri se situează sub limita minimă, dincolo de care pot interveni marginalizarea socială și sărăcia”. Astfel, potrivit art. 2 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2009, „(1) Beneficiază de indemnizația socială pentru pensionari, pensionarii sistemului public de pensii și pensionarii sistemului militar de pensii cu domiciliul în România, indiferent de data înscrierii la pensie, dacă nivelul cuantumului pensiei, cuvenit sau aflat în plată, se situează sub nivelul indemnizației sociale pentru pensionari. (2) Pensia socială minimă garantată se determină ca diferență între nivelul prevăzut la art. 1 și nivelul cuantumului pensiei cuvenit sau aflat în plată, stabilit în conformitate cu Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare”.

15. Autoarea excepției de neconstituționalitate este nemulțumită de faptul că, prin efectul dispozițiilor art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2009, nu poate beneficia de indemnizația socială pentru pensionari, întrucât cumulează pensia din sistemul public de pensii, al cărui nivel este inferior celui prevăzut la art. 1 din aceeași ordonanță, cu pensia obținută în sistemul de pensii al avocaților, depășind astfel nivelul mai sus arătat. Se consideră discriminată în raport cu ceilalți beneficiari ai sistemului public de pensii care, necumulând venituri din ale sisteme de pensii ori drepturi stabilite și plătite de sistemul public de pensii în baza unor legi speciale, beneficiază de indemnizația consacrată de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2009. Astfel, autoarea excepției

consideră că toți pensionarii sistemului public de pensii ale căror pensii sunt mai mici decât valoarea indemnizației sociale pentru pensionari se află într-o situație identică și ar trebui să beneficieze de un tratament juridic identic.

16. Față de criticile formulate de autoarea excepției, Curtea reține, în acord cu cele statuate în jurisprudența sa, așa cum este Decizia nr. 545 din 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 6 iulie 2011, că *principiul egalității în fața legii, consacrat de art. 16 din Constituție, presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite*. Or, Curtea amintește că scopul urmărit de legiuitorul delegat atunci când a prevăzut acordarea indemnizației sociale pentru pensionari a fost acela de a asigura „un venit minim de subzistență”, acesta fiind criteriul esențial în funcție de care trebuie apreciată identitatea sau diferența dintre diferite categorii de persoane. Prin urmare, o persoană care, fie doar din pensia acordată în sistemul public de pensii, fie prin cumulul pensiilor obținute în mai multe sisteme de pensii, obține un venit care depășește nivelul indemnizației sociale pentru pensionari nu se află în aceeași situație cu o persoană care obține o pensie în sistemul public inferioară „venitului minim de subzistență”, astfel că tratamentul juridic aplicabil nu poate fi decât diferit.

17. De altfel, prin prisma aceluiași obiectiv declarat al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2009, persoanele care beneficiază, prin cumul, atât de unul sau mai multe drepturi de pensie din sistemul public, cât și de pensie din sisteme neintegrate acestuia, precum și de drepturi stabilite și plătite de sistemul public de pensii în baza unor legi speciale și depășesc nivelul venitului minim de subzistență, respectiv al indemnizației sociale pentru pensionari, nu se încadrează în ipoteza acestui act normativ, astfel că este lipsită de susținere critica referitoare la încălcarea dreptului de proprietate.

18. Referitor la celelalte texte constituționale invocate de autoarea excepției privind dreptul la identitate, dreptul de a fi ales în Parlamentul European, dreptul la muncă, contribuțiile financiare și dreptul la alegerea Camerelor Parlamentului, Curtea apreciază că acestea nu au incidență în cauză, dispozițiile de lege criticate nereglementând aspecte care să vizeze conținutul acestor prevederi din Legea fundamentală.

19. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Magdalena Rapolti în Dosarul nr. 37.756/3/2016 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2009 privind instituirea pensiei sociale minime garantate sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 martie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APELOR ȘI PĂDURILOR
Nr. 459 din 7 martie 2019

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE
Nr. 78 din 28 iunie 2019

ORDIN

pentru aprobarea Regulamentului privind gestionarea situațiilor de urgență generate de fenomene hidrometeorologice periculoase având ca efect producerea de inundații, secetă hidrologică, precum și incidente/accidente la construcții hidrotehnice, poluări accidentale pe cursurile de apă și poluări marine în zona costieră

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 80.033/DGA din 1.03.2019 al Direcției generale ape din cadrul Ministerului Apelor și Pădurilor,
ținând seama de Avizul nr. 1.060/RA din 26.02.2019 al Departamentului pentru Situații de Urgență din cadrul Ministerului Afacerilor Interne,

în temeiul prevederilor art. 21 lit. b) și ale art. 41 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 15/2005, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 8 alin. (1) și (3) din Hotărârea Guvernului nr. 557/2016 privind managementul tipurilor de risc, ale art. 13 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 20/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apelor și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul apelor și pădurilor și ministrul afacerilor interne emit următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul privind gestionarea situațiilor de urgență generate de fenomene hidrometeorologice periculoase având ca efect producerea de inundații, secetă hidrologică, precum și incidente/accidente la construcții hidrotehnice, poluări accidentale pe cursurile de apă și poluări marine în zona costieră, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Structurile de la nivel central și local implicate în gestionarea situațiilor de urgență generate de fenomene hidrometeorologice periculoase având ca efect producerea de inundații, secetă hidrologică, precum și incidente/accidente la construcții hidrotehnice, poluări accidentale pe cursurile de apă și poluări marine în zona costieră vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă:

a) Ordinul ministrului mediului și pădurilor și al ministrului administrației și internelor nr. 1.422/192/2012 pentru aprobarea Regulamentului privind gestionarea situațiilor de urgență generate de inundații, fenomene meteorologice periculoase, accidente la construcții hidrotehnice, poluări accidentale pe cursurile de apă și poluări marine în zona costieră, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 649 din 12 septembrie 2012;

b) Ordinul ministrului mediului și pădurilor și al ministrului administrației și internelor nr. 3.403/245/2012 pentru aprobarea procedurilor de codificare a informărilor, atenționărilor și avertizărilor meteorologice și hidrologice, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 765 din 14 noiembrie 2012.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apelor și pădurilor,
Ioan Deneș

Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A PATRA

HOTĂRÂREA

din 21 mai 2019

În Cauza O.C.I. și alții împotriva României

(Cererea nr. 49.450/17)

Strasbourg

Hotărârea este definitivă, dar poate suferi modificări de formă.

În Cauza O.C.I. și alții împotriva României,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită într-o cameră compusă din: Paulo Pinto de Albuquerque, președinte, Egidijus Kūris, Iulia Antoanella Motoc, judecători, și Andrea Tamietti, grefier adjunct de secție,
după ce a deliberat în camera de consiliu, la 30 aprilie 2019,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 49.450/17 îndreptată împotriva României, prin care doamna O.C.I., care acționează totodată în numele copiilor săi, N.A.R. și P.A.R. („reclamantii”), a sesizat Curtea la 23 iunie 2017, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”). Toți sunt resortisanți români. În plus, copiii au și cetățenie italiană. Președintele secției a decis să încuviințeze păstrarea anonimatului reclamanților, în temeiul art. 47 § 4 din Regulamentul Curții.

2. Reclamantii au fost reprezentați de domnul A. Amuza, avocat în București. Guvernul român („Guvernul”) a fost reprezentat de agentul guvernamental recent numit, domnul V. Mocanu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Guvernul italian a fost notificat, în conformitate cu art. 36 § 1 din Convenție și art. 44 § 1 lit. a) din Regulamentul Curții, cu privire la dreptul său de a interveni în procedură, dar nu și-a exprimat intenția în acest sens.

4. La 13 februarie 2018, Guvernul a fost notificat cu privire la cerere.

5. Guvernul a ridicat obiecții cu privire la examinarea cererilor de către un comitet. După ce a examinat obiecția Guvernului, Curtea o respinge.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

A. Contextul cauzei

6. Prima reclamantă, doamna O.C.I., s-a născut în 1978 și locuiește în Tulcea. În 2005 s-a căsătorit cu P.L.R., cetățean italian. Cei doi au locuit împreună în Italia, unde O.C.I. a născut copiii lor: în 2008, pe cel de-al doilea reclamant, P.A.R., și în 2010, pe cel de-al treilea reclamant, N.A.R.

7. La 12 iunie 2015, familia a mers în România în vacanța de vară. Câteva zile mai târziu, P.L.R. s-a întors în Italia, așteptându-se ca, la sfârșitul verii, să meargă înapoi (în România) să îi ia pe reclamanții. La 25 iunie 2015, prima reclamantă l-a informat pe soțul său că ea și copiii nu se vor mai întoarce în Italia, întrucât consideră că nu au niciun viitor acolo. În plus, i-a spus lui P.L.R. că este un tată rău, care și-a supus copiii la rele tratamente.

8. La 14 septembrie 2015, P.L.R. a depus în Italia o plângere penală împotriva primei reclamante, pentru răpirea copiilor într-o țară străină.

B. Procedura de înapoiere a copiilor în Italia

9. La 29 septembrie 2015, P.L.R. a sesizat Tribunalul București cu o cerere de chemare în judecată pentru înapoierea celui de-al doilea și a celui de-al treilea reclamant în Italia, locul unde își au reședința obișnuită. Acesta a invocat dispozițiile Convenției de la Haga asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii („Convenția de la Haga”) și cele ale Regulamentului (CE) nr. 2.201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești („Regulamentul Bruxelles II bis”). P.L.R. a susținut că nu este de acord ca cel de-al doilea și cel de-al treilea reclamant să rămână permanent în România. A argumentat că mama a schimbat reședința copiilor în mod unilateral, fapt care, în opinia lui, constituia o reținere ce are caracter ilicit.

10. Prima reclamantă s-a opus acțiunii. A susținut că P.L.R. era un tată violent, care se înfuria adesea atunci când copiii erau neascultători. Potrivit primei reclamante, P.L.R. îi bătea pe copii, făcându-le vânătăi și cauzându-le sângerări nazale. Îi trăgea de urechi, îi lovea cu palma peste față și la fund. Uneori, îi dezbrăca și îi lovea cu obiecte dure la nivelul corpului. De asemenea le adresa vorbe injurioase și îi umilea. Actele de violență se înrăutățiseră în ultimii ani, prima reclamantă devenind, de asemenea, ținta acestora. Aceasta a încercat să intervină, însă fără succes. Și-a încurajat soțul să solicite ajutor medical pentru comportamentul său, dar acesta a refuzat. În cele din urmă, prima reclamantă a decis să se refugieze cu copiii în România. Ea a prezentat ca probe mai multe înregistrări video ale unor discuții care au avut loc între reclamanții și P.L.R. în perioada în care au locuit împreună în Italia, care cuprind episoade similare celor descrise mai sus.

11. Prima reclamantă a explicat, în continuare, că copiii se integraseră în noul mediu. Aceștia mergeau la școală în România și își făcuseră prieteni. Participau la activități extrașcolare pe care și-au dorit întotdeauna să le încerce, dar care le-au fost interzise în trecut de tatăl lor. Ea a explicat, de asemenea, că copiii refuzau să vorbească cu tatăl lor. Le era teamă să se întoarcă în Italia și să fie din nou supuși abuzurilor.

12. Tribunalul a ascultat declarațiile părinților (audierea din 27 septembrie 2015) și a adresat copiilor întrebări în prezența unui psiholog (la 16 noiembrie 2015).

13. Prin hotărârea din 18 ianuarie 2016, Tribunalul București a admis cererea privind înapoierea copiilor la reședința lor

obișnuită din Italia. Instanța a constatat că nu exista niciun impediment în calea întoarcerii copiilor în Italia. A concluzionat că mama și-a influențat copiii împotriva tatălui lor. A considerat, de asemenea, că aceasta a decis să părăsească Italia din cauza problemelor din căsnicia sa și a propriilor nemulțumiri. În ceea ce privește acuzațiile conform cărora copiii erau expuși unui risc grav de a suferi vătămări fizice sau psihice din partea tatălui lor, s-au reținut următoarele:

„Probele aflate la dosar dovedesc fără îndoială că tatăl a folosit forța fizică și a ridicat vocea pentru a-și disciplina copiii. [P.L.R.] a confirmat acest lucru în declarația sa în fața instanței.

Copilul are dreptul la respectarea demnității sale, ceea ce impune interzicerea în orice circumstanțe a oricărui act de violență fizică sau psihologică împotriva copilului. Prin urmare, este evident că nimic nu poate justifica o îndepărtare de la această normă.”

14. Prima reclamantă a declarat recurs și, prin decizia definitivă din 30 martie 2017, Curtea de Apel București a confirmat hotărârea de înapoiere a copiilor. Curtea de apel a considerat că existența unui proces penal împotriva primei reclamante în Italia nu constituia un motiv de respingere a cererii de înapoiere. În fapt, potrivit motivării instanței, în conformitate cu procedura de executare a mandatului european de arestare, o condamnare penală ar avea același efect, indiferent dacă prima reclamantă locuia în România sau în Italia.

Curtea de apel a reexaminat acuzațiile privind existența unui risc grav pentru copii în Italia și a reținut următoarele:

„[...] nu se poate trage concluzia că ar exista un potențial real ca actele de agresiune sporadică, de natura celor relevate de înregistrările aflate la dosarul cauzei, să se repete cu suficientă frecvență astfel încât ele să se încadreze în noțiunea de risc grav [...] în temeiul articolului 13 paragraful 1 litera (b) din Convenția de la Haga [...]

[...] este rezonabil să se presupună că autoritățile italiene ar fi dat asigurările necesare că vor lua măsurile corespunzătoare impuse de Regulament, astfel încât finalitatea urmărită de Convenția de la Haga din 1980, și anume respectarea dreptului copilului de a nu fi deplasat sau reținut în numele unor drepturi mai mult sau mai puțin discutabile asupra persoanei sale, să fie atinsă, după cum este rezonabil să se presupună că, și în ipoteza în care, subsecvent executării hotărârii pronunțate în cauză, minorii ar fi expuși vreunui risc, ar proceda într-o asemenea manieră, dacă riscul ar fi învederat și probat ulterior, în fața acestora.”

C. Executarea hotărârii de înapoiere

15. La 11 iulie 2017, P.L.R. a început procedura de executare a hotărârii prin intermediul serviciilor unui executor judecătoresc din România.

16. La 28 septembrie 2017, executorul judecătoresc, P.L.R. și un psiholog din cadrul Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului („DGASPC”) au vorbit cu copiii, cu permisiunea mamei. S-a constatat că aceștia refuzau să se întoarcă în Italia cu tatăl lor. În consecință, DGASPC București a solicitat pronunțarea unei hotărâri judecătorești prin care să se dispună urmarea de către copii a unui program de consiliere psihologică de trei luni. La 7 decembrie 2017, Judecătoria Tulcea a aprobat cererea. Procedura de executare a fost suspendată în perioada respectivă.

17. Potrivit raportului întocmit la 29 mai 2018 privind rezultatele consilierii, copiii refuzau să intre în contact cu tatăl lor, în ciuda eforturilor primei reclamante de a încuraja relația acestora. S-a recomandat o terapie pentru copii.

18. La 29 martie 2018, P.L.R. a solicitat executarea în România a unei hotărâri judecătorești pronunțate de Tribunalul Parma, prin care i-a fost atribuită exercitarea exclusivă a

autorității părintești. La 10 iulie 2018, prima reclamantă a introdus o contestație la executarea hotărârii în cauză. La 13 iulie 2018, instanța a suspendat procedura de executare, la cererea primei reclamante, pe motiv că fusese deja stabilit refuzul copiilor de a se întoarce în Italia cu tatăl lor.

19. Din observațiile părților reiese că, cel puțin la 26 septembrie 2018 (data celor mai recente informații relevante), reclamanții încă locuiau în România.

II. Dreptul intern și internațional relevant

20. Dispozițiile relevante ale dreptului intern privind punerea în aplicare a Convenției de la Haga sunt prezentate în hotărârea în Cauza *Ferrari împotriva României* (nr. 1.714/10, pct. 25—28, 28 aprilie 2015).

21. Dreptul intern relevant privind interzicerea pedepselor corporale și obligațiile direcțiilor generale de asistență socială și protecția copilului în materie sunt descrise în hotărârea în Cauza *D.M.D. împotriva României* (nr. 23.022/13, pct. 21—22, 3 octombrie 2017). În aceeași hotărâre sunt rezumate, de asemenea, standardele internaționale relevante în ceea ce privește abuzurile în familie împotriva copiilor (*ibidem*, pct. 25—35).

22. Dispozițiile relevante ale instrumentelor internaționale aplicabile în speță sunt prezentate în hotărârea în Cauza *X împotriva Letoniei* [(MC) nr. 27.853/09, pct. 34—42, CEDO 2013], în special: articolele relevante din Convenția de la Haga; extrase din Raportul explicativ privind Convenția de la Haga, elaborat de Elisa Pérez-Vera, și din Ghidul de bune practici în temeiul Convenției de la Haga; dispozițiile relevante din Convenția Organizației Națiunilor Unite cu privire la drepturile copilului și Comentariul general nr. 7 (2005) privind punerea în aplicare a drepturilor copilului în copilăria timpurie; dispozițiile relevante din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și cele din Regulamentul Bruxelles II bis.

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 3 și art. 8 din Convenție

23. Reclamanții s-au plâns că le-a fost încălcat dreptul la respectarea vieții de familie, protejat de art. 8 din Convenție, în măsura în care instanțele care au dispus înapoierea celui de-al doilea și celui de-al treilea reclamant în Italia nu au luat în considerare riscul grav ca aceștia să fie supuși unor abuzuri fizice sau psihice de către tatăl lor. Din aceleași motive, reclamanții au considerat că autoritățile și-au încălcat obligațiile pozitive consacrate la art. 3 din Convenție, întrucât nu i-au protejat pe copii împotriva riscului de abuz.

24. Art. 3 din Convenție se citește după cum urmează:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

25. Art. 8 din Convenție se citește după cum urmează:

„1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei ori protejarea drepturilor și libertăților altora.”

A. Cu privire la admisibilitate

26. Curtea constată că cererea nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 § 3 lit. a) din Convenție. Constată, de asemenea, că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarată admisibilă.

B. Cu privire la fond

1. Observațiile părților

a) Reclamantii

27. Reclamantii au argumentat că Guvernul avea obligația pozitivă de a le asigura copiilor un mediu sigur, fără violență în familie și pedepse corporale. Aceștia au susținut, de asemenea, că interesul superior al copiilor, de a crește într-un mediu sigur, ar trebui să prevaleze asupra interesului tatălui de a fi lângă copiii săi.

28. Reclamantii au considerat că instanțele naționale nu au examinat în profunzime situația familiei și, prin urmare, nu au interpretat corect interesul superior al copiilor. În special instanțele interne au manifestat toleranță față de abuzurile de o „intensitate medie” și au transferat autorităților italiene întreaga răspundere pentru bunăstarea copiilor.

29. Reclamantii au argumentat că autoritățile naționale nu au luat în considerare traumele psihologice suplimentare pe care le-ar suferi copiii dacă ar fi înapoiți persoanei care i-a supus la rele tratamente. Aceștia au explicat că, după trei ani petrecuți în România, s-au integrat în noul lor mediu. În plus, prima reclamantă făcea obiectul unei anchete penale în Italia, ceea ce reprezenta un stres suplimentar pentru reclamantii.

b) Guvernul

30. Guvernul a reiterat faptul că procedura de înapoiere a copiilor, obiectul principal al plângerii reclamantilor, s-a limitat la verificarea admisibilității cererii, a caracterului ilicit al reținerii și a existenței oricăreia dintre excepțiile prevăzute de Convenția de la Haga. Acestea nu au fost menite să înlocuiască procedura privind atribuirea autorității părintești și încredințarea copiilor.

31. Guvernul a admis că a existat o ingerință în exercitarea de către reclamantii a dreptului la respectarea vieții de familie, dar consideră că această ingerință era prevăzută prin lege, urmarea un scop legitim și era proporțională cu acest scop. A susținut că primei reclamante i s-a oferit ocazia de a participa pe deplin la procedură, care a fost contradictorie. În plus, aceasta a avut posibilitatea atât de a prezenta probe, cât și de a-și exprima poziția cu privire la probele prezentate de cealaltă parte.

32. În continuare, Guvernul a declarat că instanțele interne au examinat acuzațiile privind existența unui „risc grav”, astfel cum este definit în Convenția de la Haga. Instanțele respective nici nu au tolerat și nici nu au acceptat violența în familie și, în plus, au reiterat, în deciziile lor, că abuzul emoțional asupra copiilor este interzis. Decizia prin care au dispus înapoierea copiilor la tatăl lor s-a bazat pe ipoteza potrivit căreia sistemul italian era în egală măsură capabil să protejeze drepturile copiilor.

33. În cele din urmă, Guvernul a evidențiat că executarea hotărârii de înapoiere a fost suspendată de instanțele naționale pentru a le permite copiilor să efectueze ședințe de consiliere psihologică în România.

2. Motivarea Curții

a) Principii generale

34. Principiile relevante privind ingerința în exercitarea dreptului la respectarea vieții de familie, precum și obligațiile pozitive ce revin statului în temeiul art. 8 din Convenție, în cauzele referitoare la înapoierea unui copil în temeiul Convenției de la Haga, sunt rezumate în hotărârea în Cauza *X împotriva Letoniei* [(MC), nr. 27.853/09, pct. 92—108, CEDO 2013].

35. În special, Curtea reiterează că înapoierea unui copil nu poate fi dispusă automat sau mecanic atunci când este aplicabilă Convenția de la Haga, așa cum reiese din recunoașterea, în cadrul acestui instrument, a unei serii de excepții de la obligația de înapoiere a copilului (a se vedea *Anghel împotriva Italiei*, nr. 5.968/09, pct. 79, 25 iunie 2013). Factorii care pot constitui o excepție de la obligația de înapoiere imediată a copilului, în temeiul articolelor 12, 13 și 20 din Convenția de la Haga, în special atunci când aceasta este

ridicată de una dintre părțile la procedură, trebuie să fie luați în considerare cu adevărat de către instanța sesizată. Instanța respectivă trebuie să ia apoi, în această privință, o decizie suficient de motivată pentru a-i permite Curții să verifice dacă aspectele respective au fost efectiv examinate. Acești factori trebuie să fie apreciați în lumina art. 8 din Convenție (a se vedea *X împotriva Letoniei*, pct. 106). Mai mult, interesul superior al copilului trebuie să fie considerat primordial (*ibidem*, pct. 95—96). În cele din urmă, Curtea reiterează, în această privință, că sunt necesare interpretarea și aplicarea Convenției de la Haga în contextul Regulamentului Bruxelles II bis, atunci când ambele state sunt părți la aceste instrumente (a se vedea, *mutatis mutandis*, *K.J. împotriva Poloniei*, nr. 30.813/14, pct. 58, 1 martie 2016).

36. În plus, Curtea reiterează constatarea sa din Hotărârea *D.M.D. împotriva României* (nr. 23.022/13, pct. 51, 3 octombrie 2017), conform căreia respectarea demnității copilului nu poate fi asigurată dacă instanțele naționale ar accepta orice formă de justificare a actelor de rele tratamente, inclusiv a pedepselor corporale. Curtea a considerat că statele membre ar trebui să depună eforturi pentru a proteja în mod expres și exhaustiv demnitatea copiilor, care, la rândul său, impune în practică un cadru juridic adecvat, care să asigure protejarea copiilor împotriva violenței în familie, inclusiv, printre altele, măsuri rezonabile pentru a preveni relele tratamente de care autoritățile au avut sau ar fi trebuit să aibă cunoștință (*ibidem*).

b) Aplicarea acestor principii în prezenta cauză

37. Curtea constată că Guvernul a recunoscut în mod expres, în observațiile sale, că a existat o ingerință în exercitarea de către reclamantii a dreptului la respectarea vieții de familie (supra, pct. 31). Curtea observă, de asemenea, că ingerința în cauză era prevăzută de lege, și anume art. 12 din Convenția de la Haga, și urmarea obiectivul legitim de protejare a interesului superior al copilului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Blaga împotriva României*, nr. 54.443/10, pct. 74, 1 iulie 2014).

38. Prin urmare, Curtea trebuie să stabilească dacă ingerința în cauză era „necesară într-o societate democratică” în sensul art. 8 § 2 din Convenție, interpretat în lumina instrumentelor internaționale aplicabile, și dacă, atunci când s-au pus în balanță interesele concurente aflate în joc, autoritățile au acționat rapid și au ținut seama în mod corespunzător de interesul superior al copiilor, în cadrul marjei de apreciere acordate statului în astfel de situații (a se vedea supra, pct. 22, precum și *X împotriva Letoniei*, citată anterior, pct. 54, și *Blaga*, citată anterior, pct. 75).

39. În această privință, Curtea observă că reclamantii s-au plâns de modul în care autoritățile naționale au interpretat noțiunea de „risc grav”, consacrată la art. 13 lit. b) din Convenția de la Haga, ca temei pentru o excepție de la principiul înapoierii copiilor în locul în care se află reședința lor obișnuită.

40. Curtea reiterează faptul că, în contextul unei cereri de înapoiere, care este diferită de acțiunea de încredințare, în primul rând autorităților interne ale statului solicitat, care au, printre altele, avantajul contactului direct cu părțile în cauză, le revine sarcina de a stabili interesul superior al copilului și de a evalua cauza în lumina excepțiilor prevăzute de Convenția de la Haga (a se vedea *Ferrari împotriva României*, nr. 1.714/10, pct. 46, 28 aprilie 2015, și *Anghel*, citată anterior, pct. 80). Cu toate acestea, Curtea trebuie să se asigure că procesul decizional care a condus la adoptarea de către instanțele naționale a măsurilor contestate a fost echitabil și a permis celor implicați să își susțină pe deplin cauza și că a fost protejat interesul superior al copilului (pentru detalii, a se vedea *X împotriva Letoniei*, citată anterior, pct. 102, cu trimiterile suplimentare). În circumstanțele prezentei cauze, acest lucru înseamnă că trebuie să aprecieze dacă acuzațiile referitoare la existența unui „risc grav”, formulate de prima reclamantă în fața instanțelor interne, au fost luate în

considerare cu adevărat de către aceste instanțe (*ibidem*, pct. 106, 107 și 115, cu trimiterile suplimentare).

41. În acest context, Curtea subliniază că prima reclamantă și-a întemeiat acuzațiile de violență împotriva copiilor prin depunerea la dosar a înregistrărilor video ale unor episoade anterioare de abuz (supra, pct. 10 *in fine*). Tatăl însuși a recunoscut în instanță că a recurs la forța fizică pentru a-și disciplina copiii (supra, pct. 13). Instanțele naționale au stabilit că tatăl celui de-al doilea și celui de-al treilea reclamant a folosit forța fizică împotriva acestora (supra, pct. 13). Curtea va examina în continuare modul în care instanțele interne au evaluat această informație și modul în care au pus-o în balanță în raport cu interesul superior al copiilor.

42. Deși instanțele interne au condamnat, în termeni generali, abuzurile împotriva copiilor și au reafirmat dreptul acestora la respectarea demnității lor, acestea au constatat că tratamentele la care au fost supuși cel de-al doilea și cel de-al treilea reclamant de către tatăl lor au constituit doar acte de violență ocazionale și că acestea nu se vor repeta „cu suficientă frecvență astfel încât ele să se încadreze în noțiunea de risc grav” (supra, pct. 13 și 14). Mai mult, curtea de apel pare să fi considerat că dreptul copiilor de a nu fi supuși abuzurilor în familie era „mai mult sau mai puțin discutabil” (supra, pct. 14). Curtea nu înțelege cum se încadrează această afirmație în dispozițiile relevante ale dreptului intern, care interzic în termeni absoluți pedepsele corporale aplicate în familie (a se vedea, *mutatis mutandis*, *D.M.D. împotriva României*, citată anterior, pct. 49). De fapt, astfel de evaluări ale drepturilor copiilor contravin înseși interdicției abuzurilor în familie împotriva copiilor și pun la îndoială procesul decizional.

43. Curtea trebuie să reitereze faptul că interesul superior al copiilor, care include, fără îndoială, respectarea drepturilor și demnității acestora, reprezintă piatra de temelie a protecției acordate copiilor împotriva pedepselor corporale (*ibidem*). Pedepsele corporale împotriva copiilor nu pot fi tolerate, iar statele ar trebui să depună eforturi pentru a o interzice în mod explicit și exhaustiv, atât în drept, cât și în practică (a se vedea *D.M.D. împotriva României*, citată anterior, pct. 50—51). În acest context, riscul săvârșirii unor acte de violență în familie împotriva copiilor nu poate fi considerat un simplu inconvenient legat în mod necesar de experiența înapoierii, ci privește o situație care depășește ceea ce ar putea suporta un copil în mod rezonabil (a se vedea, *mutatis mutandis*, *X împotriva Letoniei*, citată anterior, pct. 116).

44. În plus, în deciziile instanțelor naționale nu există niciun element care să determine Curtea să creadă că acestea au ajuns la concluzia că respectivii copii nu mai erau expuși riscului de a fi disciplinați prin acte de violență de către tatăl lor, în cazul înapoierii lor în Italia, în grija acestuia. În fapt, din raționamentul Curții de Apel București se poate deduce că instanța a admis că, în cazul în care ar reapărea un astfel de risc, autoritățile italiene ar fi în măsură să reacționeze și să protejeze copiii împotriva oricărui abuz care le-ar încălca drepturile, dar numai „dacă riscul ar fi învederat și probat ulterior, în fața acestora.” (supra, pct. 14)

45. În această privință, Curtea observă că, în calitate de state membre ale Uniunii Europene, ambele state sunt părți la Regulamentul Bruxelles II bis, ceea ce înseamnă că acesta este aplicabil în speță (a se vedea *K.J. împotriva Poloniei*, citată anterior, pct. 58). Acest regulament, care are la bază Convenția de la Haga, se întemeiază pe principiul încrederei reciproce între statele membre ale UE (a se vedea *Royer împotriva Ungariei*, nr. 9.114/16, pct. 50, 6 martie 2018). Cu toate acestea, în opinia Curții, existența încrederei reciproce între autoritățile responsabile cu protecția copiilor nu înseamnă că statul în care copiii au fost deplasați ilicit este obligat să îi trimită înapoi într-un mediu în care aceștia vor fi expuși unui risc grav de

violență în familie, numai pentru că autoritățile din statul în care copilul își avea reședința obișnuită sunt capabile să se ocupe de cazuri de abuz în familie împotriva copiilor. Nicio dispoziție din Convenția de la Haga sau din Regulamentul Bruxelles II bis nu îi permite Curții să ajungă la o concluzie diferită.

46. În această privință și având în vedere că înapoierea unui copil nu poate fi dispusă automat sau mecanic atunci când este aplicabilă Convenția de la Haga [a se vedea *Neulinger și Shuruk împotriva Elveției* (MC), nr. 41.615/07, pct. 138, CEDO 2010, și *M.K. împotriva Greciei*, nr. 51.312/16, pct. 75, 1 februarie 2018], Curtea consideră că instanțele naționale ar fi trebuit să acorde mai multă atenție riscului potențial ca, în cazul înapoierii copiilor în Italia, aceștia să fie supuși la rele tratamente. Instanțele naționale ar fi trebuit să se asigure, cel puțin, că sunt luate măsuri specifice pentru a-i proteja pe copii.

47. În lumina celor de mai sus și fără a aduce atingere principiului subsidiarității, Curtea concluzionează că instanțele naționale nu au examinat acuzațiile privind existența unui „risc grav” într-un mod compatibil cu interesul superior al copilului și în limitele cadrului procedural al Convenției de la Haga.

48. În consecință, a fost încălcat art. 8 din Convenție.

49. Ținând seama de concluzia la care a ajuns la punctul anterior, Curtea consideră că nu se ridică nicio problemă distinctă în temeiul art. 3 din Convenție, întrucât faptele care fac obiectul susținerilor reclamantilor privind existența riscului de a suferi tratamente inumane și degradante au fost examinate deja în temeiul art. 8 [a se vedea, *mutatis mutandis*, *A, B și C împotriva Irlandei* (MC), nr. 25.579/05, pct. 274, CEDO 2010].

II. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

50. Art. 41 din Convenție prevede:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

51. Reclamantii au solicitat următoarele sume cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral:

- 5.000 de euro (EUR) pentru prima reclamantă,
- 10.000 EUR pentru cel de-al doilea reclamant, și
- 10.000 EUR pentru cel de-al treilea reclamant.

52. Făcând referire la cauze anterioare privind aspecte similare (a se vedea *Ferrari*, pct. 62, și *Blaga*, pct. 115, hotărâri citate anterior, precum și *Monory împotriva României și Ungariei*, nr. 71.099/01, pct. 96, 5 aprilie 2005, *Karrer împotriva României*, nr. 16.965/10, pct. 62, 21 februarie 2012, și *Raw și alții împotriva Franței*, nr. 10.131/11, pct. 101, 7 martie 2013), Guvernul a argumentat că sumele solicitate de reclamantii în prezenta cauză sunt excesive. Guvernul consideră că o constatare a încălcării ar constitui o reparație suficientă a pretinsului prejudiciu moral suferit de reclamantii.

53. Curtea apreciază că reclamantii trebuie să fi suferit un prejudiciu moral care nu poate fi compensat prin simpla constatare a unei încălcări. Având în vedere natura încălcării constatate și pronunțându-se în echitate, Curtea acordă reclamantilor în solidar suma de 12.500 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit.

B. Cheltuieli de judecată

54. Prima reclamantă a solicitat, de asemenea, 8.400 EUR pentru cheltuielile de judecată efectuate în fața instanțelor interne și a Curții, reprezentând onorariile avocaților și costurile traducerii și transmiterii documentelor. Aceasta a trimis documente care atestă în special următoarele plăți: 100 de lei românești (RON — aproximativ 20 EUR) pentru onorariul avocatului care i-a reprezentat pe reclamantii în procedura internă, 14.325,40 RON (aproximativ 3.000 EUR) pentru

onorariul avocatului care i-a reprezentat în procedura în fața Curții și 2.975 RON (aproximativ 625 EUR), reprezentând cheltuielile pentru traduceri pentru perioada 17 septembrie 2015—24 septembrie 2018.

55. Guvernul a contestat relevanța pretinselor cheltuieli de judecată suportate de reclamant. Acesta a subliniat, de asemenea, că majoritatea cheltuielilor pretinse nu erau justificate de niciun document.

56. Ținând seama de documentele de care dispune și de jurisprudența sa, Curtea consideră că este rezonabil să îi acorde primei reclamante suma de 3.645 EUR pentru toate cheltuielile.

C. Dobânzi moratorii

57. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal, practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă;
2. hotărăște că a fost încălcat art. 8 din Convenție;
3. hotărăște că nu se ridică nicio problemă distinctă în temeiul art. 3 din Convenție;
4. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantilor, în termen de 3 luni, următoarele sume, care trebuie convertite în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății:

- (i) 12.500 EUR (douăsprezece mii cinci sute euro) reclamantilor în solidar, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;
- (ii) 3.645 EUR (trei mii șase sute patruzeci și cinci euro) primei reclamante, plus orice sumă ce poate fi datorată de aceasta cu titlu de impozit, pentru cheltuielile de judecată;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

5. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la 21 mai 2019, în temeiul art. 77 § 2 și § 3 din Regulamentul Curții.

PREȘEDINTE,

PAULO PINTO DE ALBUQUERQUE

Grefier adjunct,
Andrea Tamietti

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

